

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI LĂM HÀN CÔNG TỬ TRÚNG ĐỘC BỊ THƯƠNG

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ trước nay đối với công tử vẫn cực kỳ tôn trọng, nhưng hiện giờ xem công tử không giống trước nữa.

Hàn công tử thở dài nói :

- Bất luận trong lòng cô nương nghĩ thế nào thì tại hạ cũng không thể buông tha cho các vị rời khỏi nơi đây.

Đoạn gã vẩy tay nói :

- Cô nương về báo cho Quân cô nương hay là muốn rời khỏi chốn này thì chỉ có cách trông vào võ công mà phá vòng vây mà đi mới được.

Tần Nhi bụng bảo dạ :

- Bây giờ Phương Tú không ở đây thì Hàn công tử nhất định là nhân vật đầu não trong bọn chúng, ta chỉ cần hạ thủ gã là đủ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng từ từ cất bước tiến lại gần Hàn công tử.

Hàn công tử hít mạnh một hơi đột nhiên gã lùi lại đến bảy tám bước rồi cười nói:

- Tần Nhi ! Cô nương hãy quay về rừng đi.

Tần Nhi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng :

- Thằng cha này quả là cơ cách phi thường.

Nàng cười lạt hỏi :

- Công tử sợ tiểu tỳ rồi chăng ?

- Tại hạ không muốn gia hại cô nhưng cũng không muốn để cô ám toán.

Tần Nhi lạnh lùng hỏi :

- Công tử võ công cao cường tiểu tỳ làm gì mà gia hại được công tử ?

- Đao thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, tại hạ đối với tài dùng độc của Quân cô nương đã phục sát đất...

Tần Nhi nghe nói tới đây nàng đã hiểu rõ về tài trí cũng như về võ công nàng không thể nào địch lại được Hàn công tử, nàng đành quay về rừng.

Hàn công tử ngăn cản không cho bọn thuộc hạ rượt theo gã cười nói :

- Các vị giữ nguyên đường yếu đạo không để bọn họ xông ra là được.

Nhắc lại Tần Nhi trở về rừng Quân Trung Phụng ra đón hỏi :

- Cô nương hãy ngồi nghỉ một chút rồi chúng ta nghĩ cách khác.

- Quân tử tử hiếu cả rồi ư ?

- Tiểu muội đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa cô nương và Hàn công tử.

- Vậy Quân tử nghĩ cách lẹ đi.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu muội đã nghĩ cách đây cô nương hãy nhắm mắt lại.

Tần Nhi theo lời nhấm mắt, Quân Trung Phụng thò tay vào trong áo nàng lấy độc vật rồi nói tiếp :

- Các vị ai giữ đầu cứ về đây đừng để địch nhân xông vào trong rừng.

Rồi cô trở gót bỏ đi, bỗng thấy Triệu Vượng chạy lại khẽ bảo Đoàn Bình :

- Quân cô nương đi một mình vạn nhất bị địch nhân vây đánh thì e rằng cô chẳng thể nào ra tay phóng độc vật được, vậy chúng ta phải đi giúp cô để đề phòng sự bất trắc.

Tần Nhi nói :

- Y chưa bảo chúng ta đi viện trợ mà chúng ta tự ý tiến theo thì e rằng hư việc.

- Tính tình Quân cô nương thế nào tại hạ đã hiểu lắm, bề ngoài cô có vẻ ôn nhu nhưng bề trong cô rất cương quyết. Tuy cô biết rõ mình không địch nổi mà vẫn chẳng chịu bảo người giúp sức. Nếu không may mà Quân cô nương bị chết tại trận thì mấy người chúng ta đây khó mà rời khỏi chốn này.

Đoàn Bình cũng nói :

- Thủ đoạn của Phương Tú cực kỳ tàn nhẫn nếu mình để hãn bắt sống thì thà chết đi còn hơn.

Tần Nhi nói :

- Đã vậy thì chúng ta ngấm ngấm theo dõi để giám thị, có điều Quân cô nương không động thủ với bên địch thì chúng ta cũng đừng xuất hiện.

Triệu Vượng gật đầu nói :

- Dĩ nhiên là thế.

Ba người liền đi về phía Quân Trung Phụng nhưng ra đến ven rừng chẳng thấy cô đâu. Mọi người ngoảnh đầu nhìn bốn mặt thì chỉ thấy một màu tuyết phủ trắng phau chẳng hiểu Quân Trung Phụng đi đường nào ?

Bọn thủ hạ của Hàn công tử đều xếp tuyết lên thành đồng ải phía sau để giám thị những cử động trong rừng cây. Tuy bị rừng cây che kín nhưng Quân Trung Phụng ra đi chẳng thể nào không để dấu vết, mọi người nhìn kỹ trên mặt đất tuyết phủ mà cũng chẳng thấy vết chân cô đâu.

Triệu Vượng trong lòng nóng nảy liền thò đầu ra ngoài, gã vừa thò đầu ra thì đối phương liền phản ứng hai tiếng veo veo rít lên, hai mũi trường tiễn bắn tới rất mau.

Triệu Vượng liền rút đầu lại hai mũi tên dài đồng thời cắm vào cành cây gần chỗ gã ẩn nấp.

Tần Nhi khẽ nói :

- Bên địch phòng thủ rất nghiêm mật vậy hai vị vào đây ẩn mình.

Nguyên Tần Nhi ẩn mình sau gốc cây lớn mặt trước lại có rất nhiều cây cài răng lược nên rất an toàn.

Triệu Vượng, Đoàn Bình chạy lại khẽ hỏi Tần Nhi :

- Cô nương có điều chi dạy bảo không ?

- Quân cô nương vừa đi chúng ta đã rượt theo ngay tưởng cô chẳng thể nào đi mau thế được mà cũng không thấy vết chân cô để lại. Vì vậy ta nghĩ rằng cô vẫn còn ở trong khu rừng này.

Triệu Vượng hỏi :

- Nếu cô vẫn ở lại trong rừng thì việc gì phải bảo bọn chúng ta tránh đi chỗ khác?

- Có thể cô không muốn cho chúng ta nhìn thấy bản lĩnh phóng độc của cô, chúng ta giữ chỗ này chẳng ích gì cho cô nên trở về chỗ cũ là hơn.

Triệu Vượng thở dài hỏi :

- Không hiểu bọn chúng có chừng bao nhiêu người mai phục quanh khu rừng này ?

- Ít ra là bốn năm chục người, có điều bọn họ tuy đông nhưng chỗ dụng ý chỉ là vây hãm không để bọn mình ra khỏi khu rừng.

- Họ định vây hãm cho chúng ta chết đói ở trong này hay sao ?

Đoàn Bình đáp :

- Nhất định Quân cô nương sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề cho chúng ta.

Triệu Vượng chưa kịp lên tiếng thì đột nhiên có thanh âm cực kỳ thê thảm vọng vào tai. Thanh âm này không cao lắm nhưng nó khiến cho người nghe có cảm giác buồn tẻ và chán nản mọi điều, nó lại giống như hết thảy mọi việc trong dương gian đang đi vào chỗ huỷ diệt hoàn toàn Triệu Vượng dường như biết thanh âm này rất lợi hại liền nói ngay :

- Tần cô nương, chúng ta phải dứt nút tai lại cho mau.

Tần Nhi thở dài nói :

- Thanh âm gì mà nghe thê lương vậy ?

Đoàn Bình nói :

- Đây là một khúc nhạc kêu bằng Cửu u quỷ khóc để làm tín hiệu điều khiển độc vật nhưng đồng thời nó làm trấn áp tinh thần người nghe, ai để khúc này lọt vào tai là không tự chủ được.

Tần Nhi ô lên một tiếng nói :

- Kể ra thanh âm cũng không đến nỗi chói tai lắm có điều rất đổi thê lương.

Triệu Vượng khẽ thở dài nói :

- Tại hạ thường nghe Quân cô nương nói thì việc trối khúc Cửu u quỷ khóc này rất hao tổn nội lực ôn nhu...

Ba người còn đang nói chuyện thì bỗng thấy rất nhiều bóng người đứng trên đất tuyết.

Nguyên những người này đang ẩn mình sau những đống tuyết nên không nhìn thấy bây giờ họ đứng cả lên mới trông rõ có đến hơn hai chục người.

Tần Nhi để ý chỗ họ đứng thì đều theo phương vị nhất định. Quả nhiên bao nhiêu lối ra khỏi khu rừng rậm đều bị bọn họ phong tỏa. Nàng còn đang ngẫm nghĩ chưa biết thế nào để đối phó thì đột nhiên những người đứng bên ngoài rừng đều lục tục té xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc mười mấy người đều ngã lăn ra hết, dường như họ bị thương về một chất độc kịch liệt chưa kịp hú lên một tiếng đã ngã lăn ra.

Lúc này tiếng khóc thê lương đột nhiên dừng lại, bỗng nghe Triệu Vượng lớn tiếng hô :

- Quân cô nương !

Tần Nhi đảo mắt nhìn lại thì thấy Quân Trung Phụng hai tay ôm ngực chân bước lảo đảo đi tới nàng vội chạy ra ôm lấy nàng hỏi :

- Quân tử tử ! Tử tử bị thương nặng lắm không ?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp :

- Không can gì, tiểu muội chỉ mệt thôi ngồi nghỉ một lúc là hết.

Cô mỉm cười hỏi :

- Cô nương trông thấy rồi chứ, nhiều người bọn chúng đều đã bị thương.

- Tiểu muội nhìn thấy rồi.

- Dường như công lực của cô nương cũng tinh tiến rất nhiều, bọn người mà Hàn công tử lưu lại đây đã bị thương đến quá nửa bọn chúng không dám cản đường chúng ta nữa.

- Tử tử dùng biện pháp gì để đả thương bọn chúng ?

- Dĩ nhiên là phải sử dụng độc vật. Nếu trông vào võ công thì mấy Quân Trung Phụng cũng chẳng thể nào địch lại một mình Hàn công tử ấy là chưa kể đến bọn thủ hạ của hắn.

Cô thở phào một cái đẩy Tần Nhi ra nói tiếp :

- Tiểu muội đi gặp Hàn công tử đây.

- Tử tử cho tiểu muội cùng đi được chăng ?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp :

- Có điều Tần cô nương không được nhiều lời, nhất thiết để tiểu muội đối phó.

- Tiểu muội xin tuân mệnh.

Quân Trung Phụng quay lại ngó Triệu Vượng và Đoàn Bình bảo chúng :

- Các người giữ nơi đây cho cẩn thận vì bọn ta vẫn phải dùng khu rừng này làm nơi căn cứ, nếu chúng ta không rút lui được thì trở về giữ nơi đây vậy.

Triệu Vượng và Đoàn Bình nghiêng mình thi lễ đáp :

- Xin cô nương cứ yên lòng.

Quân Trung Phụng phấn khởi tinh thần tiến về phía trước Tần Nhi theo sát phía sau cô để giám ngấm bảo vệ.

Quân Trung Phụng đi chừng được sáu bảy trượng bỗng cô dừng lại cất tiếng hỏi :

- Hàn công tử có đấy không ?

Hàn công tử ở phía sau một đống tuyết từ từ đứng lên lạnh lùng hỏi lại :

- Cô nương lại thi triển độc vật đả thương nhiều người của tại hạ rồi phải không.

- Ô, đại khái mới bị thương chừng một nửa.

Hàn công tử cười lạt nói :

- Đáng tiếc là tại hạ vẫn chưa bị thương.

- Bản nhân tướng bây giờ vẫn chưa muộn công tử có muốn thử một chút coi không ?

Hàn công tử chưng hửng một lát rồi cười hỏi :

- Nếu cô nương phóng độc vật cho tại hạ trông thấy thì dù tại hạ có bị thương cũng bội phục vô cùng mà chẳng dám oán hận chi hết.

- Tuy công tử là con Hàn Đào nhưng được nhiều người võ lâm ca tụng là nhân vật có tư cách trong võ lâm lại nhiều tài ba lỗi lạc vì thế mà bản nhân thực tình không nỡ gia hại.

- Nhưng cô nương đã liên một lúc đả thương hai mươi bảy tên thuộc hạ của tại hạ thì cô bảo sao ?

Quân Trung Phụng dịu dàng đáp :

- Công tử dùng tuyết trắng xếp thành đôn luỹ chuẩn bị hãm chết bọn tiểu muội trong khu rừng này, tiểu muội vì muốn sống nên bất đắc dĩ phải thi hành biện pháp đó.

Hàn công tử nói :

- Tại hạ nghĩ rằng chuyến này cô nương ra đây gặp tại hạ nhất định có chỗ dụng tâm, phải vậy không ?

- Vì tiểu muội không muốn giết sạch bọn thuộc hạ của công tử nên mới ra đây để cùng nhau thương lượng.

- Cô nương định thương lượng bằng những điều kiện gì xin thành thực nói ra, tại hạ đã rửa tai để kính cẩn nghe lời vàng ngọc của cô nương dạy bảo.

- Sự thực tiểu muội chẳng có chi kêu bằng điều kiện mà chỉ thỉnh cầu công tử hạ lệnh cho bọn thuộc hạ để bọn tiểu muội được tự do rời khỏi nơi đây đừng có rượt theo.

Hàn công tử ồ lên một tiếng rồi nói :

- Cô nương muốn đi cũng được, nhưng còn mấy chục tên thuộc hạ của tại hạ trúng thương vì độc vật của cô nương thì cô nương tính sao ?

- Dĩ nhiên tại hạ phải đưa thuốc giải để công tử cứu trị cho bọn họ.

Hàn công tử thở dài nói :

- Tại hạ vì việc cứu tính mạng cho hai mươi bảy người mà phải ưng chịu điều kiện của cô nương, nhưng tại hạ hy vọng sau khi cô nương rời khỏi nơi đây là xuống núi liền.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Tại hạ vừa tiếp được truyền thư do chim đưa đến nói là Lý Hàn Thu cùng sư phụ y đều bị bắt rồi và đã đưa về Phương gia đại viện ở Kim Lăng.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Công tử nói dối tiểu muội.

- Tại sao cô nương lại bảo thế ?

- Thầy trò y ở cách đây một đoạn đường khá xa tiểu muội tính thời gian thì chẳng thể kịp.

Hàn công tử mỉm cười ỏi :

- Cô nương là người rất tinh tế, tại hạ xem chừng khó mà lừa gạt được.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tại hạ đã nói thật chứ không lừa gạt cô nương đâu. Số là thầy trò gã đường như đã biết trước bọn tại hạ đến vây hãm nên chuẩn bị rời đi nơi khác xa xôi hơn, ngờ đâu dọc đường thầy trò gã đã chạm trán bọn tại hạ hai bên đã xảy ra cuộc chiến ngắn ngủi rồi thầy trò gã bị bắt.

Tân Nhi lắc đầu nói :

- Tiểu tỷ không tin được. Lý Hàn Thu là người thế nào tiểu tỷ đã hiểu rõ rồi. Y bản tính cương cường dù là bị chết trận còn có lý y quyết chẳng chịu để cho người ta bắt sống.

Hàn công tử hỏi :

- Nếu gã không còn cơ hội tự tử thì sao ?

Tân Nhi ngăn người ra không biết nói thế nào Hàn công tử lại nói tiếp :

- Tại hạ nói đến đây là đã dứt lời tin hay không là quyền ở các cô. Nếu Quân cô nương chịu giao thuốc giải ra thì có thể thượng lộ được ngay.

Quân Trung Phụng ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Bọn tiểu muội có bốn người cả thảy.

Hàn công tử ngắt lời :

- Tại hạ biết rồi và bằng lòng buông tha hết.

- Công tử có buông tha cả bốn người thì tiểu muội vẫn không thể giao thuốc giải được.

- Nếu chúng ta tính đến cuộc trao đổi thì cuộc trao đổi này há chẳng công bình lắm rồi ư ?

Quân Trung Phụng nói :

- Tiểu muội còn có điều kiện khác nữa.

Hàn công tử giục :

- Cô nương thử nói nghe.

- Tiểu muội yêu cầu một mình công tử đưa chân một đoạn đường.

Hàn công tử trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Vụ này tại hạ còn phải tính toán xem sao đã, có điều tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một việc.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Việc gì ?

- Tại hạ yêu cầu cô nương hãy lấy độc vật mà cô nương đã sử dụng để đả thương bọn thuộc hạ đưa cho tại hạ coi. Như vậy là tại hạ có thể tuân theo lời dạy của cô nương được, tức là một mình tại hạ sẽ tiến chân các vị một đoạn đường.

- Điều kiện của công tử thật là khắc nghiệt chẳng những làm khó cho tiểu muội mà công tử nên suy nghĩ lại cho kỹ kéo rồi lại hối hận.

- Tại hạ trước nay không biết hối hận là gì, vậy cô nương cứ yên lòng đừng ngại chi hết.

Quân Trung Phụng lạnh lùng nói :

- Thế thì được lắm, tiểu muội tin rằng công tử chẳng phải là con người không thủ tín.

Tần Nhi giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hàn công tử là tay cơ trí hơn người, nếu để gã biết độc vật không chừng gã tự nghĩ ra cách đối phó.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng vội lên tiếng :

- Không được đâu ! Quân tử tử làm như vậy là chúng ta phải thua lực Hàn công tử đó.

Quân Trung Phụng đáp :

- Không hề chi.

Cô vung tay mặt lên một cái thì một con rắn nhỏ sắc vàng đã liệng xuống đất trên mặt tuyết.

Hàn công tử chú ý nhìn thì thấy con rắn này chỉ dài chừng tám tấc toàn thân một màu vàng rực nó bị liệng xuống đồng tuyết rồi nằm yên không cử động. Gã chau mày nghĩ thầm :

- Hiện nay trong buổi trọng đông tiết trời cực kỳ giá lạnh, chính là một mùa mà mọi loại rắn đều ẩn mình ngủ kỹ thì sao nó lại cắn người bị thương được ? Chuyện này thật trái với tự nhiên...

Quân Trung Phụng cúi xuống lượm con rắn cất vào trong tay áo nàng nói :

- Tiểu muội đã để công tử coi cho biết còn tin hay không là tùy ở công tử.

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

- Quân cô nương ! Chúng ta đứng cách nhau không đầy năm thước, tại hạ muốn thử xem con rắn nhỏ đó có đủ thương người thật không ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Được rồi, vậy công tử hãy coi chừng.

Nàng lại vung tay mặt cho con rắn vàng từ trong tay áo mình bay vọt ra.

Hàn công tử thấy Quân Trung Phụng dấu con rắn vàng ở trong tay áo dùng làm ám khí để liệng ra thì nghĩ thầm ở trong bụng :

- Nay trong buổi trọng đông mà con rắn này vẫn hoạt động được ta không nên thò tay ra đón lấy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay phải gã vung lên đánh ra một chưởng rất mau, đồng thời gã lạng sang một bên để né tránh. Gã đã ngầm vận công lực để đánh ra phát chưởng này chưởng thế chưa tới nơi mà luồng âm kinh đã đụng đến con rắn.

Bỗng nghe đánh " cách " một tiếng con rắn vàng bị chưởng phong của Hàn công tử đánh rớt xuống đất.

Hàn công tử cười khanh khách nói :

- Thế này mà cô nương bảo là dùng con rắn vàng để hại người thì tại hạ không thể tin được...

Đột nhiên gã chau mày ngừng tiếng cười đứng ngẩn mặt ra đương trường.

Quân Trung Phụng từ từ cất bước tiến đến gần con rắn và lượm lên bỏ nó vào tay áo và cười nói :

- Hàn công tử ! Chúng ta đi thôi.

Hàn công tử đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi :

- Cô nương làm thế nào mà khiến cho tại hạ bị thương được ?

- Công tử đã hứa lời đưa bọn tiểu muội đi một quãng đường vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Hàn công tử không sao được gã đảo mắt nhìn quanh lớn tiếng hô :

- Các người về cả đi !

Rồi gã chấp tay nhìn Quân Trung Phụng nói :

- Tại hạ xin dẫn đường cho cô nương.

Đoạn gã cất bước đi trước, Quân Trung Phụng theo sau Hàn công tử nàng vừa đi vừa nhìn bốn phía thì quả nhiên thấy bọn tùy tùng của Hàn công tử đều ở lại hết chứ không rượt theo, nàng khẽ cất tiếng khen ngợi :

- Mệnh lệnh của công tử quả là nghiêm minh.

Hàn công tử hỏi :

- Chẳng lẽ trước nay cô nương vẫn cho bọn tại hạ là một đám ô hợp hay sao ?

- Theo chỗ tiểu muội biết thì bọn thuộc hạ của Giang Nam song hiệp tuy không phải là một đám ô hợp, song cũng chẳng phải là một đoàn quân tinh nhuệ.

- Tại hạ muốn hỏi cô nương một câu : Theo nhận xét của cô nương thì hiện nay môn phái nào còn lực lượng mạnh nhất ?

- Cái đó tùy công tử muốn hỏi về khía cạnh nào ? Tỷ như bọn thuộc hạ của công tử thì tuy số người rất đông nhưng chỉ vì đường lợi hại nhất thời mà kết hợp lại. Nếu gặp cuộc ác nhà Phương và Hàn đâu.

Hàn công tử thủng thẳng nói :

- Tại hạ chỉ cần thời gian ba năm là có thể biến đám vong mạng trên chốn giang hồ để biến thành cánh quân chủ lực trong võ lâm và họ sẽ được huấn luyện đến nơi đến chốn.

o0o